

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὁπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΒΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Ἡ κυρία Πλεμὸν μελανείμων μετὰ ὁκτὼ ἡμέρας μετέβη ἐκ Τουλόνος εἰς Κάννας, ὅπως ζητήσῃ παρὰ τῆς κυρίας Διλλιέρ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς τῆς Λευκῆς διὰ τὸν υἱὸν τῆς Φριδερίκου.

Ἡ ἐπίσκεψις τῆς ἀνεμένετο. Αἱ δύο χῆραι ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλας. Συζήτησις δὲν ὑπῆρξεν. Ἡ κυρία Πλεμὸν ἐξηγήθη δι' ὀλίγων λέξεων.

— Κυρία, δὲν ἔχω ἄλλον πόρον ζωῆς, εἰμὴ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐν ἀποστρατεῖᾳ ἀποθανόντος συζύγου μου, εἶπεν.

Ἡ κυρία Διλλιέρ τὴν ἠνάγκασεν εὐθὺς νὰ σιωπήσῃ.

— Ἄν ἐπιμένετε, ἡ Λευκὴ δὲν θὰ φέρῃ ἄλλην προῖκα, ἐκτὸς τῆς καλλονῆς τῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἡ Λευκὴ ἀφελής, χαριεστὰτη. Παρετήρησε γελῶσα ὅτι ἂν δὲν ᾔθελε φέρεי τι ὡς προῖκα, τότε πολὺ πλούσιος θὰ ἦτο ὁ Φριδερίκος, ἀφοῦ αὐτὸς θὰ εἶχε τὸν βαθμὸν του. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κατέκτησε τὴν στοργὴν τῆς κυρίας Πλεμὸν καὶ αἱ συμφωνίαι ἐπεραιώθησαν φιλικῶτατα.

Θ'

Ἐτελέσθησαν κατόπιν οἱ ἀρραβῶνες ἄνευ πομπῆς ἐπὶ παρουσίᾳ μόνον τῶν οἰκειοτάτων φίλων. Παρευρέθη καὶ ὁ ναυτικὸς νομάρχης τῆς Τουλόνος, ὅστις κατὰ τὴν νεότητά του εἶχεν ὁπωσοῦν ἐρωτευθῇ τὴν κυρίαν Διλλιέρ. Συνεχάρη ἐγκαρδίως τὸν νεαρόν ὑποπλοίαρχον διὰ τὸ ἐξαιρετικόν του εὐτύχημα. Κάποιος ἔλειψεν ἐκ τῆς ἐορτῆς, ἦτο δὲ οὗτος ὁ θεῖος Γκιδάλ, θεῖος τοῦ κ. Λεοπόλδου Γκιδάλ ἀκολούθου ἐν τῇ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν, ὅστις οὐδέποτε εἶχε παύσει ὀρεγόμενος διὰ τὸν ἀνεψιόν του τὴν ἐξαισίον ἐκείνην κληρονόμον, ἣτις ἐκαλεῖτο Λευκὴ Διλλιέρ. Ἡ ἀπουσία αὐτοῦ παρετηρήθη ὑπὸ τῶν οἰκείων.

Οἱ φθονεροὶ — καὶ δὲν λέπουν ποτὲ τοιοῦτοι κατὰ τὰς ὥρας τῆς χαρᾶς — ἀνέμιζαν τινὰς εὐφήμες ὑπαινιγμούς εἰς τὰ πρὸς τὴν κυρίαν Διλλιέρ ἀπευθυνόμενα συγχαρητήρια. Πολλοὶ ἐνόμιζον ὅτι τὸ συνοικέσιον μετὰ τοῦ Λεοπόλδου καὶ τῆς Λευκῆς εἶχε συνομολογηθῇ, αἱ δὲ στενώταται μετὰ τῶν δύο νέων σχέσεις, ἐπίσης ἐλευθέρως ἀνατεθραμμένων, ὑπεδείκνυν ὡς φυσικώτατον τὸν τοιοῦτον δεσμόν.

Ἐννοεῖται ὅτι αἱ τοιαῦται μικρολογίαι δὲν ἐφθασαν μέχρι τῆς ἀκοῆς τοῦ Φριδερίκου καὶ τῆς μητρὸς του. Καμμία ἀπουσία ἐπ' ἀδείᾳ δὲν διέκοψε τὸ φιλόπονον στάδιον τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ. Ἐπωφελούμενος τῶν ἀπομενουσῶν αὐτῷ ἐλευθέρων ὥρων, μετέβαινεν εἰς Κάννας καὶ ἐνετῤύφα ἐκεῖ εἰς τὸν ἔρωτά του. Οὐδέποτε ἡ Λευκὴ θὰ ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ἐκ τῶν προτέρων τοὺς ὑπὸ τὸ σκατὸν ὁπωσοῦν ἐξωτερικὸν τοῦ μνηστῆρός του κρυπτομένους θησαυροὺς τῆς τρυφερότητος καὶ τῆς εὐκισθησίας. Ἡ δεσποινὴς Διλλιέρ εἶχε λάβει ἀνατροφὴν πολὺ κοσμικὴν, πολὺ παρισινήν. Εἶχε ζήσει τὴν ἐπίπλαστον ἐκείνην ζωὴν, ἣτις ἐμποδίζει δι' αὐξήσαντος σκεπτικισμοῦ καὶ αὐτὰς τὰς πλέον ἐξόχους διανοίας. Ἐν τῷ κύκλῳ, ἐνθα ἔζη, οὐδέποτε εἶχεν ἴδει ἐκ τοῦ σύγγενος τὴν συγκινητικὴν καὶ παρήγορον πραγματικότητα τοῦ βίου.

Εἶχεν ἀποκάμει ἐκ τῶν φιλοφρονημάτων, εἶχεν ἀηδιάσει ἐκ τοῦ ψεύδους. Εἶχε καταντήσει σχεδὸν νὰ μισῇ τὸν πλοῦτόν της, ὅστις τὴν ἐμποδίζει νὰ ἴδῃ τὸν κόσμον ὡς πραγματικῶς εἶχε, μὲ τὰς ἐπαίσχυντους ὀρέξεις του καὶ τὰ ἀπαίσια ἐλαττώματά του. Διὸ κακῶς ἡμύνητο κατ' αὐτοῦ. Δὲν προσεῖχεν εἰς τὰς λεπτεπιλέπτους καὶ ὑποκριτικὰς ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας. Ἐπόμενον ἄρα ἦτο νὰ ἐπιτεθῇ ἡ συκοφαντία κατὰ τῆς πλουσίας καλλονῆς τῆς.

Κατ' ἀρχάς, ταπεινῇ τῇ φωνῇ, προσέβαλλον τὴν ἄθικτον ἀκόμη ἀθωότητά της. Ἦστειλόντο ἐπὶ τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς, ἐπὶ τῆς εὐκολίας, μεθ' ἧς ἐνεφανίζετο γυμνόςτηθος εἰς τὰς ἐορτάς. «Εἶνε πάρα πολὺ ὠραία, ὥστε νὰ τὴν νυμφευθῇ τις!» Ἐλεγον ὅλοι οἱ ἀνῶντοι, οἵτινες ἐγίνωσκον ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θ' ἀπερίπτοντο. Ταῦτα πάντα εἶχον δημιουργήσει περὶ αὐτῆς φήμην δυσάρεστον πρὸς πάντα ὑποψήφιον μνηστῆρα, παρεκτὸς πάντοτε τοῦ προνομιούχου Γκιδάλ, ὃν πάντες ἐθεώρουν μεμνηστευμένον μετὰ τῆς πλουσίας κληρονόμου.

Ἡ εἰδήσις περὶ τοῦ προσεχοῦς γάμου τῆς μετὰ τοῦ ὑποπλοίαρχου Φριδερίκου Πλεμὸν παρήγαγε ποικίλν τινα ἐκπληξιν. Πρὶν τὸν γνωρίσωσιν, ἐζήτησαν πληροφορίας περὶ αὐτοῦ καὶ ἔμαθον ὅτι ἐστερεῖτο περιουσίας. Τότε αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἤρχισαν νὰ συρίζωσιν. Ἐπειτα ἠθέλησαν νὰ τὸν ἴδωσιν. Ἡ θέα τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ ἐπέβαλε σιγὴν· ἐφαίνετο ἀμέσως ὅτι δὲν ἦτο χυδαῖός τις φιλόδοξος ἢ ἀπληστος.

Ἄλλως τε, ὑπὸ μόνην τὴν ἔποψιν τῶν φυσικῶν προτερημάτων, πάντες εὕρισκον εὐλογον τὴν προτίμησιν τῆς Λευκῆς. Ἀδύνατον ἦτο νὰ φαντασθῇ τις ὠραιότερον ζεῦγος. Ὅτε τοὺς εἶδον διερχομένους διὰ πρώτην φορὰν ὁμοῦ περιπλέγδην βαδίζοντας, ἀδιαφόρους πρὸς πάντα τὰ περικυκλῶντα αὐτούς, πλήρεις ἐκ τῆς εὐφροσύνης μέθης τοῦ ἔρωτος, δὲν ἐχλεύασαν πλέον. Ἦτο πράγματι συνοικέσιον συναφθὲν ἐξ ἀμοιβαίας κλίσεως. Ἡ Λευκὴ Διλλιέρ ἦτο ἐξαίσιος ὠραία· ἀλλὰ καὶ ὁ Φριδερίκος Πλεμὸν ἦτο ἐπίσης ἐξαίσιος ὠραίος.

Τότε αἱ ἀγαθαὶ ἐκείναι ψυχαὶ τῶν κακολόγων — οἵτινες δὲν ἀπαρνοῦνται τὰς κακεντρεχεῖς εἰκασίας των, εἰμὴ ὅπως παραδεχθῶσιν ἄλλας χειρότερας — ἤρχισαν νὰ οἰκτείρωσι τὸν νέον. Ἦτο κρίμα νὰ αἰχμαλωτισθῇ ἀπὸ τὰ θέλητρά τῆς σειρήνος ἐκείνης. Τί μανία ἐπῆλθεν εἰς τὴν ἐκατομμυριοῦχον ἐκείνην κόρην νὰ ὑπανδρευθῇ ἐξ ἔρωτος! Δὲν ἠδύνατο τάχα νὰ ρίψῃ τὰ δίκτυά της ἐπὶ τινος νέου ἐκ τῶν μυριοπλοῦτων καὶ ν' ἀφήσῃ τὸν πτωχὸν αὐτὸν ἀξιωματικὸν νὰ συνάβῃ γάμον ἀρμόζοντα αὐτῷ μὲ τινα νεάνιδα, ὀλιγώτερον ὠραῖαν καὶ ὀλιγώτερον πλούσιαν, ἀλλὰ καλλιτέραν σύζυγον καὶ ἀληθῆ οἰκοκυράν; Μητέρες, αἵτινες ἐν πάσῃ ἄλ περιπτώσει δὲν ᾔθελον προσέξει εἰς τὸ Φριδερίκον, τὸν ἔκτειρον νῦν, διότι προετιμήθη παρὰ τῆς Λευκῆς. Τοιοῦτος εἶνε ὁ διέπων τὸν κόσμον νόμος. Ὑβρίζουν τὸ φῶς, εὐθὺς ὡς ἀρχίσῃ νὰ θαμβῶνῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐξ ὧτων τούτων ὁ Φριδερίκος οὐδὲν ἐγίνωσκεν. Φεῦ! ἦτο κακὸς οἰωνός. Αὐτὸς δὲν ἐβλεπεν εἰμὴ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Λευκῆς, δὲν ἀνέπνεεν εἰμὴ διὰ τῆς ἀναπνοῆς τῆς. Ἐνῷ δὲ ἡ νεῆς ἐναγωνίως ἐμέτρα τὰς ἡμέρας, αἵτινες ἐκράτουν αὐτοὺς ἀποκεχωρισμένους, συλλογιζομένη καθ' ἐκάστην μετ' αὐξήσεως ζήλοτυπίας, ἂν ἐπρόκειτο νὰ διαφιλονεικήσῃ ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὸ τέκνον ἐκεῖνο καὶ ἐγγονο ναυτικῶν, ὁ Πλεμὸν διὰ πρώτην φορὰν ἠσθάνετο βράζουσας ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀνυπομονησίαν κατὰ τῆς αὐστηρότητος καὶ τῆς βραδύτητος τῆς ὑπηρεσίας.

Τὸ 29 εἶχε πάλιν καθελκυσθῇ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἦτο νεώτερον καὶ στιλπνότερον παρὰ ποτε. Ὁ Ζιλδὰ καὶ ὁ Κιέτος ἀνέλαβον τὴν θέσιν των. Ἐψιθύριζον δὲ μετὰ τῶν ἐνίοτε:

— Τί τὰ θέλεις! ὁ κυβερνήτης μες δὲν εἶνε στὰ καλὰ του.

— Ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ συνέλθῃ, ἐννοία σου! ἀπῆντα ὁ ἐρωτώμενος.

Τὰ πειράματα ἐπανελήφθησαν πυρετῶδως· πᾶσαι δὲ αἱ δοκιμαὶ ἀπέληγον εἰς συμπεράσματα ἐναντία εἰς τὸ τορπιλλοδόλον. Ἦτο φανερόν, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐνδιαφερομένων, μετὰ τῶν ὁποίων συγκατελέγετο καὶ ὁ Φριδερίκος, ὅτι τὸ τορπιλλοδόλον οἶον ἦτο δὲν ἠδύνατο ἀντιστῆ εἰς τὴν τρικυμίαν. Ἐγένετο λόγος περὶ τῆς κατασκευῆς ἐιδικοῦ τορπιλλοδόλου λεγομένου «τοῦ πελάγους», οἱ δὲ ἀν-

τίπαλοι τοῦ συστήματος ἀπεδείκνυν δι' ἀμειλίκτης λογικῆς, ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ τύπου ἐκείνου θὰ ἦτο ἐναντία πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν, τούτεστι ν' ἀποκτήσωσι πλοῖον ἔχον ὡς κύρια πλεονεκτήματα τὴν ταχύτητα καὶ τὸ ἀόρατον.

Ἀνέφερον ἤδη νέον τύπον τορπιλλοβόλου, οὗ δοκιμαί ἐγίνοντο ἐν Χιρβούργῳ, τοῦ αὐτονόμου λεγομένου, ἐφωδιασμένον διὰ τορπιλλῶν Οὐάιτχεδ. Ὁ Φριδερίκος ἦτο ἐνήμερος περὶ τὰ πειράματα ταῦτα. Ἐγίνωσκεν ὅτι τὸ νέον μηχανήμα διέφερεν οὐσιωδῶς τοῦ ὑπὸ τὴν διοίκησίν του, διότι ἀντὶ νὰ μεταφέρῃ τὸ ἴδιον τὴν τορπίλῃν ἐπὶ τῆς μοίρας ἀκοντίου μέχρι τῶν πλευρῶν τοῦ ἀπειλουμένου πλοίου, δὲν ὤφειλε πλέον νὰ πράξῃ ἄλλο τι εἰμὴ νὰ τὴν ρίπτῃ εἰς τὴν θάλασσαν ὡς σφαῖραν, τὸ δὲ βλήμα διέτρεχε μόνον τοῦ τὴν ἀπόστασιν κατὰ τὴν ἐπιβεβλημένην διεύθυνσιν, ὑπὸ τὴν ὠθησιν ἰδιαίτερας ἑλικος, κινουμένης διὰ μικρᾶς μηχανῆς μετὰ συμπεπεσμένου ἀέρος.

Κατὰ τὸ φαινόμενον τούλαχιστον, ἡ λαττοῦτο τοιοῦτοτρόπως ὁ κίνδυνος διὰ τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ τορπιλλοβόλου, ἀλλ' ἐνταυτῷ ἡ λαττοῦτο ἴσως καὶ ἡ πιθανότης τῆς ἐπιτυχίας τῆς φοβερᾶς μηχανῆς.

Ὅπως δὴποτε τὰ πειράματα ἐξηκολούθουν, εἶχον δὲ εἰσέλθει εἰς νέαν φάσιν. Ἐμελλον νὰ προβῶσιν εἰς πειράματα μεμονωμένων προσβολῶν τορπιλλοβόλων κατὰ θωρηκτῶν. Εἰς τὸ ὑπουργεῖον αἱ γνῶμαι ἦσαν διηρημέναι καὶ ἀνέμενον ἀνυπομονῶς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρώτης δοκιμῆς.

Πρῶταν τινά, ἐνῶ ὁ Πλεμὸν ἤλπιζεν ὅτι τὴν ἐσπέραν θὰ ἦτο ἐλεύθερος καὶ ὅτι ἡ δύνατο νὰ μεταβῇ εἰς Κάννας, διαταγὴ ἀμετάκλητος ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι ἀνετέθη εἰς αὐτὸν νὰ ἐκτελέσῃ τὸν πρῶτον πλοῦν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Ὁ ἀνδρεῖος ἀξιωματικὸς ἄκρως ἐθλίβη, ἀλλὰ τὸ καθήκον ἦτο ἐπιβλητικὸν καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποποιηθῇ.

Παρηγορεῖτο ἐν τούτοις ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι τὸ θέαμα ἔμελλε νὰ εἶνε ἐλκυστικώτατον. Ἀμέσως ὁ Φριδερίκος ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ Λευκὴ θὰ ἦτο ἴσως περίεργος νὰ μετασχη αὐτοῦ. Ἰαμα ὡς ἐξέφρασε τὴν τοιαύτην ἐπιθυμίαν, ἡ κυρία Πλεμὸν ἔδραμεν εἰς Κάννας ὅπως εἰδοποιήσῃ πάντας τοὺς ἐν τῇ ἐπαύλει. Ἡ Λευκὴ κατεχάρη καὶ ἡ κυρία Αἰλλιέρ ἐπίσης. Χάρις εἰς ἐπιστολήν, ἣν ἔπεμψε πρὸς τὸν ὑποναύαρχον νομάρχην, ἐπέτυχε θέσεις δι' αὐτήν, τὴν θυγατέρα τῆς καὶ τὴν κυρίαν Πλεμὸν ἐπὶ τοῦ ἀγγελιαφόρου ἀτμοπλοίου τοῦ μέλλοντος νὰ παρακολουθήσῃ τὰς περιπετειὰς τοῦ πλαστοῦ δράματος.

Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας ὁ Πλεμὸν ἀφῆκε τὰς τρεῖς κυρίας ἐπὶ τῆς προκυμίας, ὅπως μεταβῇ εἰς τὸ πλοῖόν του.

— Καλὴν ἐπιτυχίαν, κύριε κυβερνήτα! ἔκραζεν αὐτῷ ἡ Λευκὴ τείνουσα τοὺς ροδίνους δακτύλους τῆς, οὗς ἐπέψαυσεν αὐτὸς δι' ἐνὸς φιλήματος.

Αἱ κυρίαι ἐπιβεβίασθησαν ἐπίσης, ὁ δὲ

νομάρχης, ἀδρόφρων πάντοτε, ἔταξεν αὐτὰς εἰς θέσιν, ἐξ ἧς ἠδύνατο τὰ πάντα νὰ ἰδῶσιν. Ἐμειδίασε λέγων πρὸς τὴν Λευκὴν :

— Ὅστις πολεμεῖ μὲ τὰ ἰδικά σας ἐμβλήματα, ἀγαπητὴ μου κόρη, δὲν δύναται παρὰ νὰ νικήσῃ.

Ἦδη ἡ δοκιμὴ ἤρχιζεν.

Ἦτο μία τῶν λαμπρῶν ἐκείνων νυκτῶν, καθ' ἃς τὸ φθινόπωρον ἀργυρᾶς διαχέει λάμψεις ἐπὶ τῆς γαληνίου Μεσογείου. Πᾶσα ἀκτίς σελήνης ἀντηνακλάτο ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἀνεμίνυτο δὲ μὲ τὴν βροχὴν τῶν σπινθήρων, τῶν ἀναπεμφθέντων ἐκ τοῦ ὀλκοῦ τοῦ ἀγγελιαφόρου.

Ὑπὸ τὴν δαψίλειαν αὐτὴν τοῦ φωτός, τὸ τορπιλλοβόλον μὲ τὸν φαῖόν του χρωματισμὸν δυσκόλως ἤθελε κατορθῶσαι νὰ διέλθῃ ἀπαρτήρητον. Ἀλλως τε ὁ ἀγὼν ἦτο δυσχερής. Τὸ πλοῖον, καθ' οὗ διηυθύνετο ἡ ἐπίθεσις, ἦτο ἐξάίσιον θωρηκτὸν τοῦ στόλου, ὁ Φοβερός, οὗ ἡ γιγαντιαία σκιὰ διεγράφετο εὐκρινῶς ἐπὶ τῶν ἀπαστραπτόντων κυμάτων. Ὅπως προφυλαχθῇ δὲ κάλλιον ἀπὸ τῶν αἰφνιδίων ἐπιθέσεων ἡλεκτρικὰ φῶτα μεγάλῃς λαμπρότητος διέχεον εἰς τὸ πέλαγος τὴν λευκὴν καὶ θαμβωτικὴν λάμψιν τῶν καὶ ἐξερέων πανταχοῦ τὸν ὀρίζοντα. Ἐπρεπε νὰ ἔχῃ ὁ Φριδερίκος ἔκτακτον καλὴν τύχην, ὑποβοηθοῦσαν τὴν πλήρη ἀπαθείας τόλμην του, ὅπως ὑπερβῇ τὴν φωτεινὴν ζωὴν, ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τῶν φρουρῶν, τὸ πῦρ τῶν μυδραλλιοβόλων καὶ ἐπιπέσῃ ἐκ τοῦ πλαγίου κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου, καὶ τραυματίσῃ αὐτὸ εἰς τὸ κατὰ συνθήκην τρωτὸν αὐτοῦ μέρος, τὸ ὀπισθεν.

Ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ὁ νομάρχης εἶπε συστρέφων τὰς παραγναθίδας του :

— Οὐμ!... πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν διάβολον μέσα του διὰ νὰ ἐπιτύχῃ!

Αἱ δύο μητέρες καὶ ἡ νεῆνις κύπτουσαι ἀπὸ τῆς γεφύρας παρηκολούθουν ἐναγωνίως τὰς φάσεις τοῦ ἀγῶνος. Ἦδη ἡ Λευκὴ ἔτρεμεν. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἐπρόκειτο οὐχὶ περὶ πλαστῆς, ἀλλὰ περὶ πραγματικῆς μάχης, ἐν ἣ διεκυβεύετο ἡ ζωὴ καὶ ἡ τιμὴ τοῦ μνηστῆρός της.

Αἰφνης θόρυβος ἐγένετο ἐπὶ τοῦ ἀγγελιαφόρου. Ἐθεάθη τὸ θωρηκτὸν μετατοπιζόν πρὸς στιγμὴν τὰ φῶτά του ὡς νὰ κατείχετο ὑπὸ μεγάλῃς ταραχῆς.

Τὸ τορπιλλοβόλον εἶχε γείνει ἀφαντον. Ἦτο ἄληθές θαῦμα.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Ὁ κύριος Χάρριων ἔλαβε τὸν λόγον μου, ὅτι δὲν θὰ ἔγραφον πρὸς τὴν ἀνεψιάν του.

— Δὲν ἠθελες δώσεις τὸν λόγον σου.

— Δὲν γνωρίζεις τὸν κύριον Χάρριων. Εἶναι ἀληθῶς εἰλικρινέστατος καὶ εὐθύτατος ἀνὴρ, ἀλλὰ καὶ ἀκαμπτος... Δὲν θὰ ἔδιδε τὰς ἐπιστολάς μου.

— Ὁ διάβολος νὰ τον πάρῃ μὲ τὴν εὐθύτητά του! Δὲν σοι ἀποκρύπτω, ὅτι κλαίω εἰσέτι τὰς τεσσαράκοντα ἐξ ἑκατάδας φράγκων, τὰς ὁποίας εἶχε τὴν ἀναλγησίαν νὰ δεχθῇ διότι, ἐπὶ τέλους, ἀνευ τῆς ἀνεψιάς του...

— Ἀ! πατέρα μου! εἶναι λοιπὸν ἀληθές, ὅτι πάντα τὰ ἀνθρώπινα ὄντα γίνονται ἀδίκᾳ ἐν δεδομένη ὥρᾳ! Ἀκουσον· εἶναι καλλίτερον ν' ἀνχωρήσω.

Ὁ γέρον ἱατρός ἠγέρθη καὶ περιέτρεχε τὴν μικρὰν αἵθουσαν μεγάλους βήμασιν. Ἐπασχεν ἐν τῇ ἀλαζονείᾳ του ὡς διασήμεν ἱατροῦ, ἐν τῇ πρὸς τὸν υἱὸν του στοργῇ, ἐν τῇ αὐθεντίᾳ τοῦ ἐπιμόνου καὶ ἐπιβλητικοῦ χαρακτῆρός του. Πλὴν ἀντεπάλασε κατὰ τοῦ χαρακτῆρος ἐπίσης ἐπιμόνου καὶ ἐπιβλητικοῦ. Μετὰ βραχεῖαν σιγὴν, εἶπε μὲ εἰρωνεῖαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ :

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐξέλεξας καλῶς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σου.

— Διατί; Διότι ὑπάγω εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν; Μὴ φοβεῖσαι· ὑπάρχει ἀρκετὴ ἀπόστασις μετὰ τοῦ Χρυσοῦ Κέρατος καὶ τῆς Σμύρνης, σὲ βεβαίω δ' ὅτι δὲν αἰσθάνομαι τὴν διάθεσιν νὰ τὴν ὑπερβῶ. Διατί νὰ ὑπάγω ἐκεῖ κάτω; Μοὶ προσηνέχθη θέσις ἐκ τῶν μᾶλλον περιζητήτων, ἥτοι ἱατροῦ ἐπὶ τῆς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ πρεσβευτοῦ ἡμῶν ἐν Τουρίᾳ φυλακίδος. Θὰ ἦτο δ' εὐφροσύνη ν' ἀποποιηθῶ θέσιν, τὴν ὁποίαν ἕκαστος θὰ ἐδέχετο.

— Φίλε μου, δὲν δύναται ἕκαστος νὰ καθίσῃ, ὡς σύ, ἐπὶ ἐκείνου τοῦ ἀνακλίντρου καὶ συγχρόνως ν' ἀποκτήσῃ πελατεῖαν ἐκ τῶν καλλιτέρων ἐν Παρισίοις. Πλὴν σοι εἶπον τὴν γνώμην μου· εἰμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ ἐδέχεσο μετὰ τόσῃ προθυμίας τὴν προσφερομένην σοι θέσιν ἐὰν ἔμελλες νὰ στρέψῃς τὰ νῶτα πρὸς τὴν Ἀνατολήν. Ἀρκεῖ ἔπραξα τὸ καθήκον μου· ὁ Θεὸς ἄς πράξῃ τὰ λοιπὰ!

Κ'

Τὴν ἐσπέραν τῆς 23 Ἰουνίου 188... ὁ Βόσπορος παρείχεν ὄψιν τόσον μαγευτικὴν, ὥστε ἐπὶ χρόνον μακρὸν θέλει μένει εἰς τὴν μνήμην τῶν θεασαμένων αὐτήν.

Εἰς τὰς συνήεις διασκεδάσεις τῆς παραμονῆς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, προσετέθη ἡ ἐξαιρετικὴ λάμψις νυκτερινῆς ἐορτῆς, ὁργανισθείσης ὑπὸ τῆς ἐν τῷ χαρίεντι ἐκείνῳ προαστείῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως παραμενούσης κατὰ τὸ θέρος εὐρωπαϊκῆς παροικίας. Προῦκειτο περὶ ἔργου φιλανθρωπικοῦ. Διεσπαρμέναι ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων, ἔκαιον αἱ πυραὶ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, γνωσταὶ μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν πυλῶν τῆς πρωτευούσης τῆς Τουρκίας. Ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ἡ φωταγία δὲν περιωρίζετο εἰς τὰς ἐπὶ τῶν λόφων, ἀπὸ τῶν ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης βρεχομέ-